

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate lesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 3. Res miræ ab ipso in vita peractæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

etionem securus funestior: aliquantè post, sclopus minor explosus in caput, miserrimo scorto vitam eripuit, cum maximè perulantes juvenes aliquot ad flagitium alliceret.

§. III. *Res mira ab ipso in vita peracta.*

Sunt hæ diversi generis, atque adeò vix ad certa capita revocari queant: proinde aliis alias subjungam ordine. Femina non hæreticam modò, sed etiam in hæresi sic obfirmatam, ut viro nobili cujus in dynastia degebat, quique singulari quodam studio in id incubuerat diu, ut deviam, rectum ad iter reduceret, ad eam diem frustra, flexit Franciscus tribus verbulis. Cum enim per agrum Vivariensem iter faciens, illac forrè transiret, expostulassetque cum eo amicè, ut sit, pius dynastes de mulieris contumacia, quæ se nullis neque pollicitationibus, neque minis ab heterodoxis opinionibus deduci sineret, Tu verò, inquit, Franciscus, illam per aliquem tuorum accersito. Cùm venisset, Eia, inquit, illam compellans, non vis ad sanctam Ecclesiam Catholicam reverti? Quidni verò? subjicit femina: tu id à me

poscis

poscis tam comiter, ut refragari nequeam. Neque longiori disceptatione opus fuit: professio- nem fidei emisit penè continuò. Eundem- que ad modum persuasit sellulario cuidam opifici, cui familiarius nihil erat, quàm per cauponas vino sese ingurgitare, perque ebrietatem, miserrimam uxorem pugnis contundere, ut sobrius deinceps esse vellet: in eum enim cum incidisset, Non est, inquit, honesti viri uxorem habere tam indignum in mo- dum: nec benè morati conjuges itant ad ænopolia, multò minus manu fusteve tundunt uxores. Hæc placidè cum accepisset vir ad eam diem ebriosus, & caupona abstinuit deinceps, & uxorem habuit tam humanè, ut ea tam su- bitam conversionem morum, tamque in- speratam satis mirari non posset, neque fi- nem ullum faceret deprædicandæ tantæ sermonum Francisci efficacitatis. At non tantum ejus oratio, sed etiam aspectus u- nus corporibus juxta & mentibus medeba- tur. Una cerrè fuit earum, quarum men- tes procurabat, quæ cum gravi oculorum dolore torqueretur multos jam dies, con- stituissetque ad S. Bartholomæi Apostoli patrociniū per novendiale Sacrum ad

G s

ejus

eius decus celebrandum confugere; confilio communicato cū amicā, quæ ipsa quoque P. Frācisco Confessario utebatur, ejus monitu ad Templum nostrū adiit communem Confessarium cōsultura prius: verū, præstolari coacta, dum is alius cujusdam confessioni dat operam, nec mediocriter prolixæ; dum opperitur, abscedere repente dolor, sic, ut antequam illa altera finem confitendi fecisset, redierit hæc domum planè levata: prostridiè rem totam narranti cum gratulatione, inculcavit Franciscus, qui Sanctorum mos semper fuit, ejus obedientiæ secundum eventum assignandum esse: porrò nunquam deinceps mulier oculorum dolore tentata est.

Advocatus aliquando ad virginem ægrotam, quam penè animam agentem reperit, cum jam pronunciassent Medici, vix duas tresve horas victuram; adstans Dei famulus tantisper colligit animum silens, & quantum quidem conjectura fert, moribundæ dotes ætatemque considerans, aptissimam utique ad divinum obsequium; uno retento focio, excedere foras jubet quotquot aderant: tum procumben

bens in genua, oravit haud ita diu, at ar-
dentissimè : mox Apostolica quadam fi-
dentia brachium deploratæprehendens,
In nomine, inquit, Domini nostri Iesu Christi, im-
pero tibi febris, abscedas omninò à corpore huiusce
famula Dei, liberamque relinuas ad pias fun-
ctiones, ad quas illius opera visum eidem Domi-
no Deo uti in tempus longius. Nec pluribus
opus fuit : cessit febris sic, ut continuò
ægra sensuum usu recepto, quem pror-
sus amiserat, ad se redierit, intrà paucos
dies planè convaluerit, stupente Medico,
& divinam vim primum; post, efficacita-
tem precum servi Dei suspiciente. Ut verò
Franciscus eam laudem sibi ipse præripe-
ret, persæpè nuncupari vota jubebat Cæli-
tum quibusdam : quorum quidem voto-
rum præsentissima ferè vis erat. Mulier ut eo-
rum gestans, eò usque permiserat se im-
potenti iracundiæ, ut eam exceperit pro-
fluvium ingens sanguinis, & scilicet tam
pertinax, ut nulla vi sisti posset. Cum
jam conclamata salus illius esset, ac-
ceritur vir Dei: is cum accurrisset, bra-
chium deploratæprehendens, proinde at-
que illius alterius, nuncupare jubet certum

votum SS. Ignatio ac Mauritio: vix id mulier conceperat, cum inhibitus illico sanguis est: ita brevi convaluit. Eâdem arte conatus est aliàs, in Sanctum aliquem, cuius nomen proditum non reperio, curationem transferre cuiusdam virginis, exitiali laborantis dysenteriâ. Cum enim ad eam adiisset, hortatus magnoperè est, ut votum Deo, Sancto illo interposito, nuncuparet: sperare se, convalituram. At illa (quâ de causâ haud comperio) certum sibi esse asseveravit, votum deinceps nullum concipere, post tot jam nuncupata: neque verò se per miraculum velle convalescere. Ubi illam in suscepto consilio perstare Franciscus videt, *At saltem, inquit, brevem mecum precationem recita.* Cum annueret, ipso verba præeunte imperatam rogandi formulam virgo recitavit: secundum illam discessit famulus Dei, ipse quoque Domino Deo laborantem commendans: illam cum visisset postridiè, sanam reperit, sic tamen, ut, quod perrarum, exclamaverit continuò, propè expostulans, fraude se confanatam. At Franciscus indito silentio, ne verbulum quidem ab eâ
addi

addi passus est, ne adstanti socio miræ illius curationis cognitionem daret.

Quod sequitur, pro miraculo haberi debeat, necne, relinquo in medio: rem expono dumtaxat. Apud civem quendam Aniciensem, virum bonum, cum Superiorum facultate, sepositam habebat Franciscus arcam ingentem frumento plenam, in egentiorum usus; ne quis eorum, se absente, ut hâc illâc ad Missiones crebrò excurrebat, extrema penuria conflictans destitueretur. Et mandaverat tunc quidem piæ feminæ cuipiam, ut eandem illam annonam se absente distribueret, ut cuique egentium opus esse, judicaret ipsa. Cùm rediisset, quæsiuit ex eâdem, quo statu arca esset: illa vix superesse quidquam nunciat: ingentem fuisse numerum eorum, quorum indigentia subveniendum fuerit: penè consumptum quicquid frumenti reliquerat. Ergo implenda arca denuò, inquit vir Deo fidens: veruntamen, pergamus eò, & quid quantumque supersit, videamus. Ubi venerant, arcam reферatam mulier cui vix modicum quidquam superfuisse exploratissimum erat, videt stupens non modò plenam, sed

etiam penè exundantem: ne verò id pià
mortalium cujusquam fraude factum su-
spicaretur, vetabat rei conscientia: cùm
ejusdem arcæ clavem ipsa penes se semper
habuisset. Idemque eadem vi contigerat
aliàs, hoc discrimine; quòd tunc frumen-
tum ad mediam tantùm arcam excreve-
rat. Maleficia inter conjuges sustulit non
semel: hi postquam cum illo egerant, po-
nebant scilicet Avernalia illa odia, neque
inter se deinceps ullo modo averfabantur.
Sed nihil mirum, dæmonum artes sic elu-
sas, cùm illos ipsos obsessis juberet excede-
re corporibus. Asseveravit quidem mihi,
Parochus Marlhensis, vir gravis, seriùsque,
ad Franciscum, tunc ea in Parœcia ope-
ram dantem pervagatis Missionum exer-
citationibus, adductum hominem fuisse,
qui inde usque ab annis octo pro Energum-
meno toto eo tractu esset habitus. Nemo
erat qui non putaret infelicem non nisi vi
adductum, in Ædem sacram pedem illatu-
rum, ut toto eo intervallo contigerat, quo-
ties inciderat occasio: verùm cunctos fe-
sellit opinio: neque reluctatus est, neque
vultum olve contorsit, sed placidè, ut de
turba

turba quilibet, accessit ad homologetium, confessionem instituit, sacram mentis adiit: ex eoque die infesto hospite planè liberatus, quietè pacatèque deinceps exegit ætatem.

§. I V. *Mira ad ejus tumulum.*

Nihil hîc præfari attinet: res tantùm exponendæ sunt, quæ si naturæ efficacitatem superant, cui tandem rectius æquiusve adscribi queant, quàm naturæ Auctori, per se efficienti quod naturalis causa nulla eum ad modum effecisset?

Vitalis Tochæus à S. Bonito cùm febris diuturnior vires juxta, & succum omnem exhaustisset, medicinæque genus nullum esset, quod non adhibuisset incassum; ad sepulcrum denique Francisci perrexit ex voto. Ergo equum conscendit, vel potius in equum impositus est, in quo cùm se sustinere præ virium imbecillitate minùs posset, adhibiti sunt famuli due, quorum alter hinc, illinc alter adminicularetur. Ad ædem sacram ubi pervenerat, nihil illi potius fuit, quàm ut toto corpore pronus se abjiceret ad tumulum viri Dei ingenti
con-